

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ

Μ Π Α Λ Λ Ο Ο

Ο Γκαστόν Λερού

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
Ο ΤΡΟΜΟΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

Μία φωνή μέσα στη νύχτα.

Ήτανε δέκα το βράδυ. Στους δρόμους του Σαιν-Μαρτέν-ντε-Μπουά δεν φαινόταν ψυχή γεννητή. Ούτε ένα ανθρώπινο φαισίμο. Έρημιά και απόλυτη σιωπή. Κλεισμένοι στα σπίτια τους οι κάτοικοι, με κανένα τρόπο δεν θα δέχονταν να ξανανοήσουν τις πόρτες τους, αν δεν ξημέρωνε.

Και ενώ όλα φαινότανταν κοιμισμένα, άξαφνα ένας θόρυβος βηματών από παπούτσια με καρδιά άκουστήκε στον ήχηρό δρόμο της οδού Νέβ. Νόμισες πως έτρεχε πλήθος ολόκληρο. Κι άμεσα άκουστήκαν φωνές, επικλήσεις, ξεφωνητά από ανθρώπους που κανείς δεν ήξερε από που έρχονται. Ούτε ένα παράθυρο, ούτε μία πόρτα δεν άνοιξε στο πέρας του πλήθους αυτού. Χωρίς άμβρολλια, πολλά αυτιά θα στηλώθηκαν για να ακούσουν, αλλά κανείς δεν ξημέτισε για να μάθω τι συμβαίνει. Τους έφτανε να το μάθουν την άλλη μέρα.

Η αλήθεια είναι πως ο τόπος βρισκόταν τελευταίως κάτω από τη φριχτή έντύπωση δύο δολοφονιών: Του Λομπάρ—του κυρτά της οδού Νασοβάλ, και του Καμύς—του ορφανού της οδού Βέρτ. Η δολοφονίες είχαν γίνει ύστερα από μια σειρά γεγονότων ποτε φρικιαστικών, ποτε τραγικών και συχνά ανεξήγητων.

Κανείς δεν τόλμωσε πιά να περάσει από τους δρόμους. Πλούσιοι χωρικοί, επιστρέφοντας απ' τις μεγάλες αγορές του Σατελντόν και του Τέο έπεφταν στα χέρια προσωποδοφόρων ληστών και άναγκάζονταν, για να σώσουν τη ζωή τους, να παραδώσουν τα χρηματά τους. Μερικές κλοπές, έγιναν με τέτοια αυθάδεια που ανάγκασαν την δικαστική αρχή να προβή εις ανακρίσεις. Η ανακρίσεις αυτές όμως δεν έφεραν κανένα σοβαρό αποτέλεσμα.

Τα ίδια θύματα δεν φαινότανταν πρόθυμα να καταγγείλουν τους δράστες.

Τέλος, όταν ύστερα από τις νυκτερινές επιθέσεις, τις κλοπές, τους έμ-

ποησιούς, και άλλα μικροεγκλήματα, ήταν και η παράδοξος δολοφονίες του Καμύς και του Λομπάρ, η δικαιοσύνη βρέθηκε αναγκασμένη να βάλει τα δυνατά της. Εφοβήσε τους πιο δειλούς για να τους κάμω να μιλήσουν, μά, του κάκου. Όλοι ήταν τρομαγμένοι και προτιμούσαν να τους κόψουν τη γλώσσα παρά να πουν λέξη. Έτσι η δικαιοσύνη απέλλιστηκε πως θάβρισκε άνθρωπο να της δώσει όρισμένη μαρτυρία για όρισμένο πρόσωπο. Και το μυστήριο γινόταν πιο σκατεινό.

Το πιο παράξενο ήταν ότι, κοντά σ' αυτά τα τρομαχτικά γεγονότα, σημειώθηκαν και μυστηριώδεις επιθέσεις εναντίον διαβότων. Νοικοκυρμιοί έμπορευόμενοι, παραδείγματος χάριν, το βράδυ, στο κεντρικότερο σημείο της οδού Νέβ, έχαστουκίστηκαν, χωρίς να μπορέσουν να τρέψουν από τους είχαν έρθει αυτά τα χαστούκια. Η κυρία Τουσαίν βρέθηκε ένα βράδυ στην αυλή του σπιτιού της διακοσμημένη στα γαρά, και κανείς δε μπόρεσε να καταλάβη πούδς την έχτύπησε.

Όλα αυτά τα μυστήρια είχαν κατατρομάξει τον κόσμο. Αρχισαν αγά-αγά να τα αποδίδουν σε κάποιον άορατο μάγο, σε κανένα βουκολαζα, σε κάποιον φάντασμα.

Ένα πρωί, ο άγαθος γιατρός του τόπου 'Ονορά μ' όλο που οι πόρτες του σπιτιού του ήτανε άμπαρωμένες, μόλις άνοιξε τα μάτια του άντελήφθη πως τούχαν κλείσει το μπαουλάκι του και το κομοντίνο του. Η αλήθεια είναι πως έσυνείδησε να κοιμάται μ' άνοιχτο το παράθυρο. Δεν είχε όμως και καμιά όρεξη να άνοιξη δουλειές με τις άστρνομιές κι έτσι άρνήστηκε να άνακωνήσει το παράδοξο φαινόμενο στο φίλο του το δήμαρχο, τον κύριο Ζυλό. Ο δήμαρχος, αντί για άλλη συμβουλή, του έλεπε να κοιμάται με κλειστά παράθυρα. 'Υστερ' απ' όλ' αυτά τα εγκλήματα κι' αυτές τις επιθέσεις κανένας δεν τόλμωσε να περάσει και ημέρα ακόμη το δάσος του χωριού.

Και τώρα, ποιά καινούργια τρομαίρα έκανε τους χωρικούς του Σεργτόν να τρέχουν κεινο το βράδυ στην οδό Νέβ, που ήτανε συνηθώς έρημη;

Είχε γίνει μία δολοφονική επίθεση κατά των επιβατών του τοπικού τριανού που ένονει τη γραμμή Μπέλ-Ετάμπλ και Μουλέν, στα σύνορα του Μπουρμπονέ. Αυτό ήταν η αιτία δολοφονίας του θορύβου.

Κάποιον εγκληματικό και μυστηριώδες χέρι είχε μετατοπίση τα σίδερα της γραμμής στην έξοδο του τούννελ που βγάζει στο Σεργτόν. Αν το τριάνο που έπρεπε να περάσει πάνω από μία γέφυρα που την επιδιώρθωναν, δεν έφτανε στο σημείο εκείνο με ταχύτητα πολύ μετριασμένη, η καταστροφή θα ήταν αναπόφευκτη. Εβτυχώς όλοι την γλυ-

Ένθουσιόμονοι την άνοια που δοκίμασαν στο τριάνο...

τώσανε φτηνά. Και οι ταξιδιώτες — καμιά είκοσιάρια όλοι τους με την ψυχή στα δόντια από την ταραχή, έφρουσαν τρέχοντας από τους κάμπους ως το Σαιν-Μαρτέν-ντε-Μπουά και ξεφωνίζοντας, ένθυμολούμενοι τις στιγμές της άγωνίας που πέρασαν μέσα στο τραίνο.

Έκτος από δύο ή τρεις που κατοικούσαν στο χωριό, οι άλλοι ταξιδιώτες έπηγαν στους Ρουμιόν, οι όποιοι διηθύναν το ξενοδοχείο με την έπιγραφή: «Ο Χ ο υ σ ό ς "Η λ ι ο ς» στη γωνιά της Δημοτικής πλατείας και της οδού Νέβ.

Στο ξενοδοχείο ή σύγχυση ήτανε μεγαλύτερη. Όλοι ζητούσαν δωμάτια, ή και κανένα άχυρώνα τουλάχιστον, συζητώντας για τον κίνδυνο που διέτρεξαν. Η καλότυχη κυρία Ρουμιόν προσπαθούσε να τους εύχαιριστη όλους, μα δεν ήταν εύκολο. Τέλος, αφού ταχτοποιήθηκαν όσο το δυνατόν καλύτερα, παρουσιάστηκε άξαφνα ο τελευταίος ταξιδιώτης, μ' ένα επίδεσμο στο μέτωπο. Ήταν ο μόνος πληγωμένος.

— Μπα, σεις είστε, κύριε Πατριόσι; Είστε πληγωμένος; ρώτησε με ένδιαφέρον ή ξενοδόχος, γυρνώντας προς τον καινούργιο πελάτη.

Ήταν ένας νέος είκοσιεσσάρων ή είκοσιπέντε χρόνων, με συμπληρωτικό έξωτεριό, με μάτια γαλάζια και μουστακιά ξανθά.

— Ω! ένα ξέγδαρμα, δεν είνε τίποτα σπουδαίο, ειπε. Αύριο θ'άχη κλείση. Έχετε κανένα δωμάτιο;

— Δωμάτιο, κύριε Πατριόσι;... Δε μου μένει παρά το μυλλιάρδο έλεύθερο!

— Έ, λοιπόν, θά κοιμηθώ άπάνω στο μυλλιάρδο! άποκρίθηκε ο νέος χαμογελώντας.

Τότε, ή κυρία Ρουμιόν έπηγε να περιποιηθ ή τον κύριο Γουσταύο Μπλοντέλ, ένα περιδεύοντα άντιπρόσωπο νεωτερισμών από τά πρώτα έργαστάσια του Κλεριόν Φερράν, ο όποιος προσπαθούσε να έτοιμάση το κρεβάτι του σ' ένα τραπέζι και ζητούσα μ' έπιμονή ένα μαξιλάρι.

Έν τώ μεταξύ έφτιασαν στο ξενοδοχείο ο δήμαρχος Ζύλ με τον δόκτορα Όνορα. Γυρνούσαν και οι δύο από τό σταθμό, όπου έλληγοφορήθηκαν από τους ύπαλλήλους τ ή συνεβή. Ήταν και οι δύο τους χλωμοί και ταραγμένοι.

— Καινούργια κακοροϊκιά, κύριε δήμαρχε! ειπε ο ξενοδόχος.

— Μάλιστα κύριε Ζύλ, έπιδόκμασε μιά φωνή που έτρεμε άκόμα από τη συγκίνηση. Εύτυχώς που δεν έχομε να κλαίωμε κανένα θύμα!

Μιά παγερή σιωπή ύποδέχεται τά λόγια αυτά. Όλων τά βλέμματα στράφηκαν άξαφνα προς κάποιο άτομο που μπήκε, ένώ όλοι παραμεύριζαν κόνοντάς του τόπο.

Ήταν ένας άνθρωπος ντυμένος με χοντρό κτρινωπό βελούδο ριγωτό και με μπότες ως τά γόνατα. Τό άνοιχτό, ξετριχωτισμένο πουκάμισό του έδειχνε ένα σβέρχο τούρου. Τό καπέλό του, ριχμένο πίσω, μισοσκέπαζε τά κοκκινωπά, πυκνά και άχτένιστα μαλλιά του. Τό γαλήνιο πρόσωπό του φανέρονε ένεργητικότητα. Τά πράσινα μάτια του ήσαν ήσυχα. Όσο για την κορμοστασιά του, ο άνθρωπος αυτός φαινόταν πως ήτανε πολύ γερός. Η ράχη του ήταν λίγο καμπουρωτή, και γενικώς τό σύνολό του φανέρονε μιά δύναμη ζωώδη.

Με τά χέρια χωμένα στις τσέπες του πανταλονιού προχώρησε μέσα σέ μιά παγερή σιωπή προς τό τζάκι, όπου είχε τραβηχτεί ο δήμαρχος.

— Καλησπέρα, κύριε Ζύλ.

— Καλησπέρα, Ουμπέρ.

Και ο δήμαρχος άναγκάστηκε να του σφίξει τό χέρι.

Ο Ουμπέρ πήρε ύθεση κοντά του σά να ήθελε να ζεσταθ ή στη φωτιά και παράγγειλε ένα ποτήρι κρασί ίσπρο, που του τό έφερε ο Ρουμιόν με ύφος πολύ περιποιητικό.

Έπιο τό κρασί του ήσυχα-ήσυχα, έξοριζε ένα βλέμμα σ' όλη την αίθουσα, πέταξε μερικές δεκάρες στο τραπέζι και τράβηξε κατά την πόρτα. Μά πωιν περάση τό κατώφλι, γύρισε και ειπε:

— Πάω να βρω τους συντρόφους. Αλήθεια: Έρχομαι από τό τούνελ και είδα την καταστροφή!... Μαρέ, όποιος τόκανε, είνε μάστορης με τά δα του! Θά τό πώ στον Ήλία και στο Συμεών. Πρέπει όμως να βρούνε τον ένοχο! Δε μπορεί πιά κανείς να ζήση έδω πέρα!

Και με τά λόγια αυτά γύρισε τις πλάτες και χάθηκε.

Ύστερ' από λίγες στιγμές ή σάλα άδειασε. Θάλεγε κανείς, ότι ή άναχώρηση του άνθρώπου αυτού, ξανάδωσε στους ταξιδιώτες την έλευθερία των κινήσεων.

Ο Ρουμιόν και ή γυναίκα του, βοηθούμενοι από τους ύπηρε-

τες έκλεισαν τις πόρτες με μεγαλύτερη προσοχή από άλλες φορές. Στη σάλα δεν έμεινε παρά ο νέος Πατριόσι, που τον είχανε πιά κοληνυχτήσει οι δύο σύζυγοι. Άλλά, άν και μόνος μπροστά στο μυλλιάρδο, άκουγε κάποιο θόρυβο κοντά του. Άμέσως κατάλαβε ότι κάποιος γυδνόταν στο δωμάτιο, όπου βρισκόταν ο μπουφές. Ή πόρτα ήτανε βέβαια κλειστή, αλλά συγχωνωνούσε με τη σάλα μ' ένα παραθυράκι άπ' όπου περνούσαν τά πιάτα. Σε λίγο άναγνώρισε τη φωνή του Μπλοντέλ, που, σκυμμένος στο παραθυράκι αυτό του έλεγε:

— Καληνύχτα κύριε Πατριόσι. Άν με χρειαστήτε, μου μιλάτε από δω.

— Καληνύχτα, άπάντησε μ' έγκραδιότητα ο Πατριόσι στο Μπλοντέλ και ξεπλώθηκε στο στρώμα που ήταν ριχμένο άπάνω στο μυλλιάρδο.

Όταν πλάγιασαν και οι δύο, άνοιξαν μιά μικρή κουβεντούλα.

— Γιατί δεν πήγατε να κοιμηθ ήτε στο θείο σας; ρώτησε ο Μπλοντέλ.

— Χτύπησα την πόρτα του, μα φαίνεται όμως πως όλοι κοιμούνται, γιατί κανείς δεν άπάντησε. Κι' εγώ δεν έπέμεινα.

— Ή δεσποινίς Μαγδαλήνη ειπε καλά;

— Τό έλπίζω, εύχαιριστό.

— Και πότε οι γάμοι;

— Ρωτήστε τό θείο μου...

Ο Μπλοντέλ κατάλαβε πως φάνηκε άδιάκριτος, έστριψε την κουβέντα, και ύστερ' από λίγες φράσεις, άρχισε να μιλά για την άποπεια και για τά τελευταία έγκλήματα, ένοχοποιώντας γι' αυτά τους άδελφούς Βοτρεν.

— Ω! έκαμε ο Πατριόσι. Έν πρώτους δεν υπάρχουν άποδείξεις. Έπειτα και στο Κλεριόν-Φερράν, όπως κι' έδω συμφωνούν και άναγνωρίζουν ότι λογικός σκεπτομενοι, δε μπορούν να ένοχοποιήσουν τους τρεις άδελφούς.

— Μόνο τους τρεις άδελφούς, όχι, βέβαια.

— Τους τρεις άδελφούς και την άδελφή!

— Τό περιεργο όμως είνε έξακολούθησε ο Πατριόσι, ότι δε βρέθηκε κανένα ίχνος των δολοφόνων.

Στό σημείο αυτό οι δύο άντρες σάπασαν και στριβήθηκαν στους άγκώνες, με τ' αυτά τεταωμένα. Από τό δρόμο άκούγονταν βογγητά.

— Άκούτε;... ρώτησε ο Μπλοντέλ άνήτυχος.

Ο Πατριόσι δεν ειχε τη δύναμη ν' άπαντήση. Άκουσε τον περιδεύοντα άντιπρόσωπο να κατεβαίνει από τό πρόχειρο κρεβάτι και να μταινι με μεγάλη προσοχή στη σάλα του μυλλιάρδου.

— Θαρρείς πως κάποιον σοτιάνουν πίσω από την οξώπορτα! ειπε ο Μπλοντέλ.

Ο Πατριόσι που ήτανε πρώτος ύπαλλήλος στο συμβουλευογραφείο του πατέρα του, στην έδδον Έκν, στο Κλεριόν-Φερράν, έδειχνε πάντα χαριεκτήρα πολύ άτολμο. Κι' αυτή τη φορά άκόμα, με μεγάλο τρώμο κατέβηκε από τό μυλλιάρδο, ένώ ο Μπλοντέλ έπλησίασε στην οξώπορτα, πίσω από την όποιαν ειχαν άκουστεί τά βογγητά.

Τά βογγητά τώρα ειχανε πάψη. Ο Μπλοντέλ και ο Πατριόσι κοιτάχτηκαν σιωπηλοί στο πένθιμο φώς μιάς καπνισμένης λάμπας. Και οι δύο θυμήτηκαν την τραγωδία του Καμύς και του Λομπάρ. Έτσι και τότε τό έγκλημα άνακαλύφτηκε από βογγητά...

Τή στιγμή αυτή γύρισαν και κντταξαν προς την πόρτα της σάλας που έφερε στο έπάνω πάτωμα. Ήταν άνοιχτή! Στο άνοιγμα της φάνηκε ο Ρουμιόν μ' ένα ρεβόλβερ στο χέρι.

— Άκούσατε;... τους ρώτησε με άγωνία.

Ο Ρουμιόν, όπως και ή γυναίκα του ήτανε ψηλός, δυνατός, σωστός κολοσσός και όμως τώρα έτρεμε σάν τώ φύλλο. Και οι τρεις τους έμειναν για μιά στιγμή όρθιοι πίσω από την οξώπορτα με τό ατί τεταωμένο. Τή σιωπή τους τίποτα δεν ήθε να την ταράξη.

— Μήπως γλαστήκαμε; ρώτησε ο Ρουμιόν ύστερ' από ένα μεγάλο διαταγμό.

Ο Μπλοντέλ, που ειχε βρει πάλι την ψυχραιμία του, κούνησε τό κεφάλι άσθητικά.

— Αυτό θά τό δούμε! ειπε.

Πώς;... Δέν σκέπτεσθε ν' άνοίξετε!... διαμαρτυρήθηκε ο ξενοδόχος.

Ο Μπλοντέλ δεν άπάντησε και έπλησίασε στο τζάκι, για να δυναμώσει τη φωτιά. Η νύχτα δεν ήτανε ζεστή, άν και ή άνοιξη ειχε άρχισή. Όταν ή φλόγα ζωήρεψε, οι τρεις άντρες κάθισαν γύρω στο τζάκι, με τό ατί πάντα τεταωμένο, για να μην τους ξεφύγη και ο παραμικρότερος θόρυβος. Ο Ρουμιόν τους έπρόσφερε κρασί για να τους κάνη να συνέλθουν.

(Άκολουθεί)

— Κάποιον σκοτώνουν πίσω άπ' την πόρτα!...